

er en Statspligt. — Deraf følger for det Første — hvad jeg maa gjøre gjældende ligeoverfor den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kreds (Nesjen) — at man paa ingen Maade kan unddrage Kommunerne Statens Tilsynsret paa dette Omraade. Hvad man end siger om Kommunernes Selvtændighed, saa har Staten dog Ret og Pligt til at paase, at Kommunen opfylder sin Pligt og opfylder den paa rigtig Maade — hvis man overhovedet kan komme til at opstille en rigtig Maade. — Men dette har ogsaa sine Konsekventer med Hensyn til, hvad den ærede 2den Landssthingsmand for 9de Kreds (Strup) antydede om, hvorledes Kommuner kunne faae Hjælp. Naar det ærede Medlem sagde, at den Kommune, der ikke kan forsørge sine Fattige, er dømt som Kommune og maa ophøre at være Kommune, saa siger jeg Nei; thi der kan af denne almindelige Statspligt at forsørge de Fattige falde en saa stor Kvotabel paa den enkelte Kommune, at det er aldeles urimeligt at forlange, at den alene skal opfylde denne Del af den almindelige Statspligt. — Det Principrigtige var ganske vist et almindeligt Statsfattigvæsen, men jeg kan ikke tro, at Noget vil antage, at jeg vilde foreslaa Sligt. Man benytter Kommunerne som Mellemled, fordi det er den eneste Maade, hvorpaa man kan faae et nogenlunde billigt Fattigvæsen og vel ogsaa et humant; men man skal være sig bevidst, at der i denne Forsørgelsespligtens Ligelighed for alle Statens Medlemmer ligger en Berettigelse til noget at udjævne de Uligheder, der paa denne Maade fremkomme for Kommunerne. At det er en Statspligt, ligger ogsaa deri, at man overhovedet kan opløse denne Lov, om Forsørgelsen skal paahvile den Kommune, hvor en Mand bliver fattig, eller den, hvori han er født; thi var det virkelig en Kommunalpligt, hvor kunde det saa staa hen som noget Tilfældigt, om en Kommune A i Sjælland eller en Kommune B i Sylland skal forsørge en Mand? Nei, det er en Samsynspligt, som opfyldes i Kommunerne, og som nødvendig maa opfyldes igennem Kommunerne, fordi man ellers ikke kan faae et rigtigt Skøn over, hvem der er de Fattige, og hvad der behøves, og fordi man paa den Maade kan skaffe Understøttelsen tilveie paa den billigste Maade. — Naar man nu altsaa spørger, hvilken Kommune man skal holde sig til, enten den Kommune, hvori Befolkningen er født, eller den, hvori hans Trang er opstaaet, saa er jeg aldeles enig med den ærede Landssthingsmand, som jeg flere Gange har hentydet til, i, at der billig og retfærdig ikke kan være Tale om nogen anden end den, hvori en Mand, som bliver fattig, lever og har levet, den Kommune, hvori hans Kræfter ere forbrugte, den, i hvilken han har levet som Borger, eller hvori han, hvis det er et Barn, har begyndt at leve; det tilfældige Fødested kan ikke komme i Betragtning. Hvor tilfældigt et saadant er, skal jeg oplyse ved et Exempel. Tænker man sig saaledes,

at en Mand af ren Spekulation — maasse en vindbeuteligagtig Spekulation — finder sig foranlediget til at drage hen til en Kommune, f. Ex. til Kjøge, og der forfølger en Næringsvei, som maasse helt er bygget paa Lust; den gaar i Stykker et halvt Aar efter, og han har maasse bragt den Kommune, hvor han søgte at udøve denne Virksomhed, stor Skade; han har maasse lokket Andre med sig ind i det daarlige Foretagende, og de have tabt Meget derved. Efter et halvt Aar gaar han bort derfra og forfølger sin Virksomhed paa et andet Sted; men i Løbet af dette halve Aar har han faaet et Barn. Skal nu den Kommune, hvor han har opholdt sig i den Tid, have nogen Forpligtelse mod dette Barn, der drager hen til et andet Sted? Der er i Motiverne nævnt, at man ved at forpligte Fødselskommunen opfordrede den til desto bedre at sørge for Børnens Opdragelse, saa at de bleve til dygtige Folk og ikke i sin Tid kom til at paadrage Kommunen nogen Understøttelsespligt; men hvor ofte er ikke Opdragelseskommunen en ganske anden end Fødselskommunen? Der er i Virkeligheden intet Andet, der har kunnet føre til denne Bestemmelse, end de praktiske Hensyn, som bleve gennemgaaede af den ærede Landssthingsmand. Jeg tror nu i Overigt, at han havde lidt Ret ligeoverfor Lovforslaget, naar han sagde, at det i det Væsentlige ikke var lettere at udfinde Forsørgelseskommunen, naar man holdt sig til Fødestedet, end tidligere, da man havde Opholdsstedet. Det vil virkelig være lettere at udfinde Fødestedet, og dog er det ikke muligt uden at gaa en Omvei; thi hvilken Omvei er det dog ikke, at der nu herester paa en Maade skal føres dobbelt Fødselsregister, at Præsten skal melde enhver Fødsel til Fattigbestyrelsen? Naturligvis har en Fattigbestyrelse ikke den allerminste Interesse ved de allerfleste Fødsler. Der fødes f. Ex. i en Kommune 40 Børn i et Aar; de skulle alle anmeldes fra Præsten til Fattigbestyrelsen; men der kan ikke være Tvivl om, at af disse 40 Børn høre de 39 hjemme i denne Kommune, og Fattigbestyrelsen har altsaa med Hensyn til disse intet Andet at gjøre end at sige: Godt. Men ved det 40de Barn opstaaer der en Tvivl, om det ikke paa Grund af ganske færgne Forhold har en anden Fødselskommune. Jeg skal i Forbigaaende gjøre opmærksom paa, at denne Omvei ikke engang slaar til. Der er talt om, at Præsten skal gjøre Anmeldelse om enhver Fødsel til Fattigvæsenet, det vil naturligvis sige til sin egen Kommunes Fattigvæsen; men der er ogsaa omtalt de Børn, der fødes i Straffeanstalter og Sindsfygeanstalter; der er jo Præster ved disse Anstalter, hvor skulle de gjøre Anmeldelsen? De øvrige Præster skulle gjøre Anmeldelsen til Fattigbestyrelsen i deres egen Kommune, men Præsten ved Sindsfygeanstalten i Nørrejylland skal, hvis der fødes et Barn der, ikke gjøre Anmeldelse derom til sin egen Kommune, men til den Kommune, hvorfra Patientten er